

תת"ע 10378/04/19 - גל תורג'מן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10378-04-19 מדינת ישראל נ' גל תורג'מן

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: גל תורג'מן
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה שעניינה חישוב ימי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש על פי גזר הדין מיום 28.10.19.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 28.10.19 הורשע המבקש, בהתאם להודאתו, בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. בהמשך לכך, בו ביום, נגזר דינו של המבקש תוך שנקבע, בין היתר, כי רישיון הנהיגה של המבקש יפסל בפועל לתקופה של שנים עשר חודשים, בניכוי הפסילה המנהלית שריצה המבקש. עוד נקבע במסגרת גזר הדין כי פסילת רישיון הנהיגה תחל עד ולא יאוחר מיום 2.2.20 וכי על המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו המועד.
2. ביום 2.11.20, הוגשה הבקשה מושא החלטה זו.

ב. טענות הצדדים:

3. לטענת המבקש, הוא סמך על עורך הדין מטעם הסניגוריה הציבורית "שיפקיד תצהיר ושידאג לטפל בכל הנושא הזה". עוד בהקשר זה טוען המבקש כי הוא (המבקש) "לא מבין בכלל זה".
4. בהמשך, כך לטענת המבקש, ביום 2.11.20, התברר לו כי מניין ימי הפסילה כלל לא החל, על אף שהוא לא נוהג על אף כלי רכב. זאת, כאשר עורך הדין מתנער מאחריות.
5. לאור האמור, עותר המבקש לכך שימי הפסילה יימנו החל מיום 2.2.20.
6. המשיבה מתנגדת לבקשה תוך שהיא מפנה לסעיף 2 בגזר הדין במסגרתו הובהר למבקש כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה אחרת הפסילה לא תימנה.
7. זאת ועוד, לשיטת המשיבה הסמכות העניינית לחשב את מניין ימי פסילת רישיון נהיגה על פי גזר דין מסורה לרשות הרישוי. לתמיכה בטענתה זו מפנה המשיבה לשורה של פסקי דין.
8. בתשובתו לתגובת המשיבה, שב המבקש על טענותיו ומוסיף כי רישיון הנהיגה שלו מהווה את מקור פרנסתו.

ג. דיון והכרעה:

עמוד 1

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה לבקשה ובתשובה לתגובה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להימחק מחמת חוסר סמכות עניינית.

9. כאמור בפתחה של ההחלטה, עניינה של הבקשה דנן הינו במניין ימי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש על פי גזר דין על אף שרישיון הנהיגה לא הופקד במזכירות בית המשפט כנדרש (ואף לא הוגש על ידו תצהיר חלף הפקדה).

10. בהתאם להלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון בבש"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (14.4.14) (להלן: "**הלכת ג'אבר**"), "אי-הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט היא אירוע או מחדל חדש, שמועדו הוא לאחר מתן גזר הדין, וכפועל יוצא ממנו - ולא מגזר הדין - נוצרה המחלוקת בנושא חישוב מניין ימי הפסילה".

לאור האמור, קובעת **הלכת ג'אבר** כי פרשנותו של גזר הדין מסורה לגורמים האמונים על ביצועו, ובענייננו - לרשות הרישוי. זאת, כאשר על החלטת רשות הרישוי ניתן להשיג באמצעות הגשת בעתירה מנהלית לבית המשפט לעניינים מנהליים.

11. זאת ועוד, הרי שבית המשפט העליון קבע כי אין לערוך הבחנה בין בקשה ל"חישוב פסילה" שעניינה בחישוב מתמטי וטכני של ימי פסילה לבין בקשה ל"הכרה בפסילה" שעניינה בהכרה בפסילה מבחינה "מהותית", והבהיר שבכל מקרה של בקשה הנוגעת לפסילה, הכתובת היא רשות הרישוי (ראו ע"פ 7323/19 **אבו שריפה נ' מדינת ישראל** (26.2.20) (להלן: "**עניין אבו שריפה**")).

12. עוד ציין בית המשפט העליון בהחלטתו **בעניין אבו שריפה** כי "לא נעלמה מעיני אסופת המסמכים שהוגשה על ידי המערער, מהם עולה כי בתי המשפט נעתרו מפעם לפעם לבקשות מהסוג דנא, חרף ההלכה שנקבעה בעניין ג'אבר. עם זאת, וכפי שציין גם ב"כ המערער בהגנותו, ניתן למצוא גם החלטות שונות. פסק דיננו ניתן אפוא על מנת להבהיר את המצב המשפטי הנוהג".

ברוח זו ניתנה גם החלטת כבוד השופטת גילת שלו, בית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפני ימים אחדים, בעפ"ת 45555-06-20 **הלוי נ' מדינת ישראל** (19.7.20), שם נטען כי בפועל בקשות מעין זו נדונות בבתי המשפט לתעבורה ובערעורים המוגשים לבתי המשפט המחוזיים ונקבע כי "גם אם התנהלות כזו קיימת או נפוצה, היא מנוגדת להלכה שקבע בית המשפט העליון, ואין מקום "להתיישר" לפיה".

13. במצב דברים זה, אין מנוס מן המסקנה לפיה בית משפט זה מחוסר סמכות עניינית לדון בבקשה והכתובת אליה צריך היה המבקש לפנות היא רשות הרישוי.

14. די בכך כדי להוביל למחיקת הבקשה. אולם, בבחינת למעלה מן הצורך, אדון בבקשה גם לגופו של עניין.

15. תקנה 556(א) לתקנות התעבורה קובעת כי:

"נפסל בעל רישיון נהיגה על ידי בית משפט מהחזיק ברישיונו, ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה; אם שוכנע בית המשפט שהרישיון אינו בידו בעלו אותה שעה ימציאו בעל הרישיון, תוך התקופה שקבע בית המשפט, לאחר שניתנה ערבות להמצאת הרישיון ובתנאים שקבע בית המשפט".

16. כלומר, יש צורך במעשה אקטיבי-פורמלי של הנהג לשם תחילת תקופת הפסילה, וזאת באמצעות הפקדת רישיון הנהיגה (ראו לדוגמה רע"פ 6928/18 **כלפון נ' מדינת ישראל** (7.10.18)).

17. זאת ועוד, הרי שבענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם נכח בדיון שהתקיים בענייניו ביום 28.10.19, ואין

אלא להפנות לסיפא של סעיף 2 לגזר הדין בו צוין ב"רחל בתך הקטנה" כי:

"מוסבר לנאשם שהוא חייב להפקיד את רשיון הנהיגה במזכירות בית המשפט. לא יופקד הרשיון, הוא יחשב כפסול מלנהוג מיום 2/2/2020 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים".

18. במצב דברים זה, אין אלא לתהות לעניין טענתו של המבקש בדבר חוסר הבנתו. זאת ועוד, הרי שגם טענתו לעניין ההסתמכות על עורך הדין הינה טענה תמוהה. זאת, בהתחשב בכך שהמבקש לא טוען כי הוא הייתה קיימת הצדקה להגשת תצהיר חלף הפקדה ואף לא טוען כי חתם על תצהיר כאמור. כלומר, לא ברור איזה תצהיר ציפה המבקש שיוגש על ידי עורך הדין.

19. לפיכך, אף אם לבית משפט זה הייתה מסורה הסמכות העניינית לדון בבקשה, הרי שדינה היה להידחות לגופה.

20. **לסיכום, כפי שנקבע לעיל, בית משפט זה מחוסר סמכות עניינית לדון בבקשה ולפיכך דינה להימחק. ככל שהמבקש עומד על טענותיו, הרי שסלולה בפניו הדרך לפנות בבקשה מתאימה לרשות המוסמכת, היא רשות הרישוי.**

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"א, 07 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.